

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιτηθεύμενον υπό του "Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελευθερίως παρασχόν εις τήν γόρην ημῶν δικητείας καί υπό του Ολοσημερινού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα βριστόν καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
ἔτησίαι . . . . . δρ. 16 —	ἔτησίαι . . . . . δρ. 20 —
ἡμέρησος . . . . . > 8,30	ἡμέρησος . . . . . > 10,50
τόλμησος . . . . . > 4,50	τόλμησος . . . . . > 5,50
ἂν συνδρομαὶ ἀποστολῆ τήν ἰαν ἐπιστολῶν μνησῶ.	
Παροδος Β'. — Τόμος 27 ^{ος}	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΥΘΗ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἀπριλίον 1920

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικῶς. ἑπ. 40 Ἐξωτερικῶς. ἑπ. 48
 Φέλλαι προηγουμένον ἑπ. 40, ἐπίσης ἑπ. 40
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅσοις ἐπισημασθῶσιν ἐπ. 28, παρὰ τὸν Βασιλεῖον
 Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 20

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθὼς ἐδηλώθη καί εἰς τὸ 18ον φύλλον (ἴδε σελ. 143), ἡ ἐτησίαι συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὁ ξ ή θ η εἰς δρ. 16 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρ. 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἀναλόγως δὲ ἡ ἡμέρησος καὶ τριμηνος, ὡς βλέπετε καί εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἔργους ἐγγραφῆς. Ἐπίσης ἡ τιμὴ ἐκαστοῦ φύλλου γενικῶς ἠδηλώθη εἰς τὴν 40 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ 45 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
 Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ πληροῦσαντες ἤδη συνδρομὴν διὰ τὸ 42ον τούτου ἔτους ἢ διὰ μέρος, αὐτοῦ, νὰ σταίλουν τὸ ταχύτερον καὶ τὸ ὑπόλοιπον, διότι ἡ αὔθησις εἶνε ἀναδρομικὴ. Ἐπίσης, οἱ ἠερότεροι νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὴν αὔθησιν καὶ νὰ ἀποστέλλουν ἑπ. 40 καὶ 45 ἀπὸ τοῦ ἀποστασίου τῶν.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

Καὶ ἰδοὺ τί εἶπεν ἕνα βράδυ ὁ Ἑρνέστος, στὴ σάλα τοῦ Φελσενχάιμ, ὅπου εἶ δύο οἰκογένειαι εἶχαν μαζευθῆ, ν' ἀνακουθοῦν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας:

— Πατέρα, ὁ κ. Οὐόλστων κί' ἐγὼ τελειώσαμε τὴν ὑψομέτρησιν τοῦ ἑδάφους. Ἄρκει νὰ ὑψωθοῦν τὰ νερά τοῦ ρέματός τῶν Τσακαλιῶν καμιὰ τριανταριά πόδια, γιὰ νὰ τὰ διοχετεύσουμε, εἰς ἕνα διάστημα τετρακοσίων μέτρων, εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸ ἑδάφος ξαναπαίρνει τὴν κλίσην του, πρὸς τὴν λίμνην τῶν Κύνων. Ἀπὸ καὶ καὶ πέρα θὰ γίνῃ ἕνα κανάλι, ποῦ θὰ στέλῃ τὰ νερά κατ' ἀσθένειαν στὴ λίμνη.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ'· με αὐτοὺς τοὺς ἔργους ἡ ἐργασία ἀπλοποιεῖται...

— Κί' ἔτσι, ἐπρόθεσος ὁ κ. Οὐόλστων, ἡ λίμνη τῶν Κύνων θὰ χρησιμεύσῃ ὡς δεξαμενὴ γιὰ τὸ πότισμα τῶν ἀγρῶν τοῦ Βάλντεγκ, τοῦ Τσουκερτόπ καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Ἑρμπερφορτ. Δὲν θὰ τῆς δώσουμε ἄλλως τε παρὰ ἐπὶ νερὸ χρειάζεται γι' αὐτὸ τὸ πότισμα. Τὸ ὑπόλοιπον, τὸ περὶ τὸ, εὐκολὰ μπορούμε νὰ τὸ χύνομε στὴ θάλασσα.

— Πολὺ ἀραταί ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερ-

μάττ. Κί' ἄρα τελειώσουμε αὐτὸ τὸ κανάλι, θάχομε κάθε δικαίωμα στὴν ἐγνωμοσύνη τῶν μελλόντων ἀποίκων...
 — Ὅχι ἔμωσ καὶ τῶν παλαιῶν, ποῦ ἦταν εὐχαριστημένοι με ὅ,τι τοὺς ἔδινε ἡ φύση, παρατήρησε ὁ Τζάκ. Τὸ καίμενο τὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν! Ὅχι τὸ ἀναγκάσουμε νὰ κουράζεται γιὰ νὰ γυρίσῃ ἕνα τροχό, θὰ τοῦ πάρουμε μέρος ἀπὸ τὸν ἐκπύτο του, κί' ἄλ' αὐτὰ γι' ἀγάπη ἀνθρώπων ποῦ οὐτε κἀν τοὺς γνωρίζομε!
 — Ὁ Τζάκ, βλέπω, δὲν παραχωνάζει τοὺς ἀποίκους, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων.
 — Μὴ δὲν εἴμαστε ἀποικοὶ κί' ἐμεῖς κυρία Οὐόλστων;.. Νὰ ἐγκαταστα-

θοῦν καλά οἱ δύο μας οἰκογένειαι σ' αὐτὸ τὸν τόπο, νὰ ἐκασφαλίσουν τὴ ζωὴ τους, μάλισται! Ἀλλὰ τοὺς ξένους τί τοὺς θέλομε;
 — Οἱ ἰδέες τοῦ Τζάκ θ' ἀλλάξουν με τίς βελτιώσεις ποῦ θὰ κάμετε, εἶπε ἡ Ἄννα.
 — Νομίζετε, δεσποινίς;.. ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ γελῶντας.
 — Καὶ ποτε θ' ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐργασία; ρώτησε ἡ Μπέτση.
 — Σὲ λίγες ἡμέρες, ἀγαπητή μου, ἐδήλωσε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἀμα τελειώσουμε τὸν πρῶτο μας θερισμό, θάχομε τρεῖς μῆνες ἀνάπαυση ὡς που νὰρχίσουμε τὸ δεύτερο.
 Ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, δῆλῃ στὴ μέσῃ μιὰ πολὺ κουραστικὴ ἐργασία, ποῦ τοὺς ἀπασχόλησε πέντε ὀλόκληρες ἑβδομάδες, ἀπὸ τίς 15 Νοεμβρίου ὡς τίς 20 Δεκεμβρίου.
 Ἐκαμαν δηλαδὴ ἕνα πλήθος ταξείδια στὸ Πρόσπεκτ - Χίλλ κί' ἐποῦν πολλὰ ἐκατοντάδες ἀρτέδενδρα (ἢ σαγοφοίνικες) ἀπὸ τὰ γειτονικά δάση. Τὸ ἀδειασμα τῶν κορμῶν δὲν ἦταν δύσκολο. Κί' ἡ πολυτιμὴ ψίχα φυλάχθηκε προσεκτικὰ σὲ βρεῖλια ἀπὸ μπαμπού, γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦνθῃ. Ἀλλὰ τὸ πῶς δύσκολο μέρος τῆς ἐργασίας ἦταν ἡ μεταφορὰ αὐτῶν τῶν κορμῶν. Τοῦ Ἑρνέστου τότε τοῦ ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ τοὺς φορτώνουν εἰς τὸ κάρρο ὀλόκληρο, ἀλλὰ στὸν ἄξωνα τῶν δύο μεγάλων τροχῶν του. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, οἱ κορ-

«Τὸν συνοδοῦσιν στὸ φάρμακον κί' ἡ Ἄννα...» (Σελ. 137, σ. β')

μοὶ ἀγκυλωποῦσαν καὶ

οργάνων στη γη. 'Αλλά έτσι κουβαλήθηκαν με σχετική ευκολία. 'Αργότερα, το είδος αυτό του μεταγωγικού για τέτοια λογής φορτία, έμελλε να γενικευθεί στην Εύρωπη. 'Αλλά το πρώτο ίσως που κατασκευάστηκε στον κόσμο, ήταν αυτό που έφευγε ο έφευρετικός 'Ερνέστος και που το έσυραν τα βώδια, ο δ'άγρος και το γαϊδουράκι των αποίκων της Νέα-'Ελβετίας.

Μ' όλον τούτο, τα καθμένα τα ζώα κατακουράστηκαν και μία μέρα ο 'Ερνέστος είπε:

— Τί κρίμα, πατέρα, να μην έχουμε στην υπηρεσία μας κι' ένα ζευγάρι ελέφαντες! Πόσο θα ξεκούραζαν τα ζώα μας!

— 'Αλλά «ζώα μας» δεν ήταν τότε κι' οι ελέφαντες; αποκρίθηκε ο κύριος Ζερμάττ' η μήπως δεν θα κουραζόνταν αυτοί;

— Ναί, αλλά όχι το ίδιο, είπε ο Τζάκ. Γι' αυτούς, που έχουν τόσο δύναμη, οι κορμιοί των αρτοδένδρων ήταν σαν καλαμάκια! Κι' αφού υπάρχουν ελέφαντες στη Νέα-'Ελβετία, αν κατορθώναμε να πιάσουμε ένα-δύο...

— 'Οχι, όχι, δεν είμαι της ιδέας αυτής! εφώνασε ο κύριος Ζερμάττ. 'Ελέφαντες να μην κατέσουν στη Γη της 'Επαγγελίας, Τζάκ! 'Ο μās έκαναν τους άγρους μας άνω-κάτω!

— 'Αλήθεια, πατέρα! 'Αν παρουσιαζόταν όμως η ευκαιρία ν' απαντήσουμε ελέφαντες στις πεδιάδες του όρμου των Μαργαριτών η στην κοιλάδα του Γκρόνταλ...

— 'Οά έπωρελούμεθα, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ. 'Οπωσδήποτε, ως μη επιδιώξουμε τέτοια ευκαιρία. Είναι πιο φρόνιμο.

'Ενώ ο κ. Ζερμάττ κι' οι γιοί του κουβαλούσαν έτσι τους κορμούς, ο κ. Ούόλστον κι' ο 'Ερνέστος πολεμούσαν να στήσουν την ανυψωτική μηχανή. Στην κατασκευή του υδραυλικού τροχού ο μηχανικός έδειξε μεγάλη ικανότητα κι' ο 'Ερνέστος, που καθώς είπαμε είχε μεγάλη κλίση στα μηχανικά, ωφελήθηκε πολύ από τα μαθήματα του κ. Ούόλστον.

'Ο τροχός αυτός τοποθετήθηκε στον καταρράκτη του ρέματος των Τσακαλιών σε τρόπο ώστε να κινή τους μοχλούς των άντλιών του Λάουδερ. Το νερό θ' ανέβαινε έτσι ως τριάντα πόδια και θ' αποθηκεύεταν σε μία δεξαμενή, που κατασκεύαζαν ανάμεσα στους βράχους της άριστερης όχθης' κι' από τη δεξαμενή αυτή θέρχονταν οι άγωγοί, δηλαδή οι κορμιοί των αρτοδένδρων, που θα έμπαιναν, ο ένας κατόπι του άλλου, σ' έλο το μάκρος της όχθης.

'Η εργασία προχωρούσε συστηματικά, μεθοδικά, κι' ως τις 20 του Δεκεμβρη

τελείωσε. Είχε γίνει ακόμη και το χαντάκι ως την μεσημέρινη άκρη της λίμνης των Κόκνων.

— 'Οά κάμουμε γιορτή για τα εγκαίνια; ρώτησε κείνο το βράδυ η 'Αννα Ούόλστον.

— 'Εννοείται! αποκρίθηκε ο Τζάκ. 'Ακαράλλακτα σε να επρόκειτο να εγκαίνιασθ κανένα κανάλι στην παλιά μας 'Ελβετία. 'Ε, μητέρα;

— 'Οπως θέλετε, παιδιά μου, αποκρίθηκε η Μπέτσι.

— Σύμφωνοί είπα τότε ο κ. Ζερμάττ. 'Η γιορτή θ' άρχισα αύριο, θα βάλουμε σε κίνηση τη μηχανή μας.

— Και πώς θα τελειώση;

— Μ' ένα λαμπρό γεύμα προς τιμήν του κ. Ούόλστον! έπρότεινε η κ. Ζερμάττ.

— Και τοσ 'Ερνέστου, είπε ο μηχανικός, γιατί αξίζει πολλούς επαίνους ο ζήλος κι' η ευφροσύνη του.

— 'Ο έπαινός σας μου κάνει μεγάλη τιμή, αποκρίθηκε ο νέος, αλλά είχα καλό δάσκαλο, αυτό είναι έλο!

Την άλλη μέρα, στις δέκα, έγιναν τα εγκαίνια του καναλιού. Οι δυο οικογένειες παρευρέθηκαν, συναρπασμένες κοντά στον καταρράκτη. 'Ο τροχός, κινούμενος από αυτόν, έγύρισε κανονικά, οι δυο άντλίες έργάζονταν και το νερό έπασε στη δεξαμενή, που έγέμισε σε μιάμισυ ώρα. 'Επειτα σηκώθηκαν τα διαφράγματα και το νερό πέρασε στον άγωγο κι' έτρεξε σ' ένα διάστημα τετρακοσίων μέτρων.

('Επεται συνέχεια)

Γ. Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΙΜΟΝΑΚΙ ΚΑΙ ΤΙΜΟΝΙ

Το τιμόνι το μικρό
Με παράπονο πικρό
Λέει σ' ένα μεγάλο:

— 'Οπως όλα σας κι' εγώ
Το καϊνάκι μου οδηγώ
Κι' όμως, είν δε σφάλω,
Μόνο εσύ έχεις την τιμή
Νάχεις με σε τo κορμί
Και τροχό αντί δούκι...

— Τιμονάκι μου καλό,
Μή μου κλαίς, περικαλώ
Σκέψου και λιγάκι:

Το βαπόρ' είνε βαρύ
Κι' ή δουλειά του σοβαρή...
Πέλασα ταξιδεύει.

Μά το σκάφος σου ελαφρό
Σάν γλαράκι στον άφρο
Τους γιολούς χαϊδεύει...

Κι' είσαι τόσο τυχερό!
Σα χαϊδιάρικο μοσρό
Πού ο ψαράς σε παίρνει

Με τη βαρχειμωνιά,
Και στην ήσυχη γωνιά
Του σπιτιού σε φέρνει!

Σατίσος

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

'Ηταν κάποια σκοτεινή, συννεφιασμένη μέρα' ο ήλιος δεν είχε ακόμα φανή, κρυμμένος πίσω από κάτι μολυβένια σύννεφα' κάποιο θλιβερό φτερούγιζε στις ψυχές όλων.

Μία συνοδεία πέρασε' ήταν στη μέση ο κακός άνθρωπος που είχε κλέψει, σκοτώσει κι' άλλα κακά κάνει, και τον πήγαιναν δεμένο στη φυλακή. 'Η πολιτεία τον είχε δη σαν ένα βλαβερό στοιχείο για τους πολίτες της, σαν κάτι επικίνδυνο για την ασφάλειά τους και για το καλό των όλων τον είχε τιμωρήσει στερώντας του την ελευθερία:— 'Ηταν η δικαιοσύνη της πολιτείας.

...Πέρασε ο μεγάλος κύριος και κύταξε στο πρόσωπο αυτού που πήγαιναν δεμένο, γνώρισε τον κακό τον άνθρωπο που τον είχε βλάψει, τον αντίκρυσε με περιφρόνησι και μέσα του ένοιωσε κάποια χαρά πως δεν θα τον κινή άλλο πια κακό. Δεν κύταζε τη λύπη που ζωγραφίζεταν στο όψη πρόσωπο του κακού ανθρώπου, μονάχα προσπέρασε με στωϊκό μένος ψηλά το κεφάλι:— 'Ηταν η δικαιοσύνη του μεγάλου.

...Και το παιδάκι έπαψε να παίζει και με τα γαλιανά ματάκια του κύταζε εκπληκτο. Δεν λογόριασε το κακό που είχε κάνει ο κακός ο άνθρωπος, μήτε είχε ποτέ του φοβηθή μήπως το πειράξη κανένας. — ω, ταγγελοΰδια παρός μπορεί ποτέ να σκεφτή να βλάψη!— κύταζε μονάχα τον κόνο που ήταν χαραγμένος στο πρόσωπό του, τα δάκρυα που λάμπανε στα μάτια του' κάποιο θλιβερό ένοιωσε την ψυχή του να βραϊνίη: γύρισε στη μανουόλα του και ρώτησε' γιατί τον βασανίζουν αυτόν τον καημένο;— Κείνη δεν θέλησε να μολύνη μία καρδιά ακόμα άγνη και δεν μίλησε.

Μά το παιδί είχε χαμογελάσει στον κακόν άνθρωπο, κι' έφερε το χέρι του στο στόμα και τοσ έστειλε ένα φιλι αγάπης:— 'Ηταν η δικαιοσύνη του παιδιού!

'Ο κακός άνθρωπος προχώρησε πιο χαρούμενος' εκείνο το χαμόγελο και το φιλι του είχαν ελαφρώσει τα δασμά του.

...Κι' ο ήλιος έσκισε τη στιγμή αυτή τα σύννεφα και μία δέση από εκείνες χρυσές στεφάνιασε το κεφαλάκι του παιδιού:— 'Ηταν η δικαιοσύνη του ούρανού!

ΙΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

'Η ανεξάντλητη αίτιοδοξία μερικών ανθρώπων δεν είναι συχνά παρά η αντίδρασις πεισματωμένης ψυχής που την έπνιξε η δυστυχία.

Ε. Α.

Η ΤΥΦΛΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Παραμύθε

Μία φορά κι' έναν καιρό ήταν μία βασιλοπούλα που την έλεγαν Ζιλέττα. 'Ηταν η πιο όμορφη, η πιο καλή και η πιο έξυπνη κόρη της γης. Μά άλλοι-μονο: η δυστυχισμένη βασιλοπούλα ήταν τυφλή.

'Ο βασιλιάς ο πατέρας της, που την έλάτρευε, έφερε από τις τέσσερες γωνίες του κόσμου, τους μεγαλύτερους γιατρούς για να θεραπεύσουν την πολυαγαπημένη του κόρη. Μά οι σεβαστοί σοφοί καταλάβαινε γρήγορα πως η τύφλα της Ζιλέττας προέρχονταν από κάποια μαγεία και πως μόνο ένα μαγικό μέσο μπορούσε να δώση το φως στην καϊμένη τη βασιλοπούλα.

Μά πως να βρούν αυτό το μαγικό γιατρικό; 'Ο βασιλιάς κατάλαβε πως δεν ήταν παρά ένας τρόπος: να υποσχεθί πως θα δίνε την κόρη του σε όποιον θα την γιάτρευε.

Διαλάλησε λοιπόν την υπόσχεση σ' έλο το βασίλειο. Κι' επειδή η Ζιλέττα ήταν πολύ όμορφη κι' επειδή, ακόμα, ήταν η μόνη διάδοχος του βασιλιά πατέρα της, πολυάρτιμοι πρίγκηπες και ιππότες δεν έδισαταν να γυρίσουν έλο τον κόσμο για να ανακαλύψουν το μαγικό γιατρικό. Μερικοί ανέβηκαν ως το φεγγάρι' άλλοι, καθώς έλεγαν, σκαρφάλωσαν ως τάστρα. Μά κανένας δεν ήρε το μέσο που θα δίνε το φως στην καϊμένη την Ζιλέττα.

Λοιπόν, μία μέρα που η βασιλοπούλα περνούσε με τ'αμάξι της, την είδ' ένας τέος βοσκός που τον έλεγαν Κρίτο και την έλυπήθηκε τόσο, ώστε δεν είχε πια παρά μία σκέψη: να γιάτρεύη την κόρη του βασιλιά. Καμμιά έλπίδα ανταμοιβής δεν υπήρχε στην άποψή του. Ούτε ήξερε καν την υπόσχεση του βασιλιά. Δεν όνειρευόταν παρά ένα πράγμα: την ευτυχία της Ζιλέττας.

Και να γιατί ρωτούσε κάθε τί που τον τριγύριζε, τα ζώα, τα φυτά, τα δένδρα, πέτρα και τις πέτρες.

Και σ' όλα έλεγε:— Σας παρακαλώ! δείξτε μου τον τρόπο να γιάτρέψω' μία δυστυχισμένη τυφλή!

'Εννοείται, δεν έλάβαινε καμμιά απάντηση. 'Οστόσο δεν άποκανε.

'Επιτέλους μία μέρα, συγχλημένος από τόση έπιμονή, ένας βράχος του ψιθύρισε:— 'Ηγγαίνε να βρης νερό από γαλάζιο διαμάντι.

— Πού; ρώτησε ο Κρίτος.

— Στο 'Ακρόβιτο Βουνό, αποκρίθηκε ένα χαλίκι' και τινάχτηκε στη διεύθυνση ενός μεγάλου βουνού που ήταν πιο ψηλό κι' από τον ούρανό.

— Και σε ποίο μέρος του βουνού; ξαγαρώτησε ο βοσκός.

Τότε ένας άετος εφώνασε:— Ψηλά! Ψηλά! Πολύ ψηλά!

— Ευχαριστώ, αγαπημένου μου φίλοι, είπε ο Κρίτος, ανεβαίνω άμέσως.

Μά πριν, έτρεξε στην καλύβα του και ξεσκέπασε ένα μαρμαρένιο άγαλμα που ήταν εκεί κρυμμένο. Αυτό το άγαλμα του το είχε δώσει ο πατέρας του πριν πεθάνη και:

— Γιε μου, του είχε πη, φύλαξε προσεκτικά αυτόν τον μαρμαρένιο ιππότη. Και κάθε φορά που θέλεις να επιχειρήσης τίποτα, μη ξεχάσης ποτέ να τον συμβουλευθής.

Γιαυτό ο Κρίτος είχε στο άγαλμα:— Μαρμαρένιε άνθρωπε, θέλω νάνέβω στο 'Ακρόβιτο Βουνό για να βρω νερό από γαλάζιο διαμάντι. Ποιάς είν' ο καλύτερος δρόμος;

Χωρίς νάπαντήση, ο ιππότης κατέβηκε από το βάθρο του κι' έγνεψε στον βοσκό να τον ακολουθήση.

Βγήκαν κι' οι δυο τους από την καλύβα και, σε λίγο, έφθασαν κάτω από το παλόριο βουνό, απ' όπου, ανάμεσα στους βράχους, ξεκινούσαν πολλοί δρόμοι.

Χωρίς διαταγμό, ο μαρμαρένιος άνθρωπος πήρε, τον πιο ίσιο, αν και με την πρώτη ματιά φαινόταν ο πιο δύσκολος.

Τότε μία γρηά που ήταν εκεί, έσκασε σε γέλια.

— Αυτοί οι άνθρωποι είναι τρελλοί, εφώνασε, ακούε εκεί να διαλέξουν αυτό το δρόμο! Σε πέντε λεπτά δεν θα μπορούν πια να προχωρήσουν!

'Ο Κρίτος βρήκε πως η γρηά είχε δίκιο, μά ακολούθησε τον μυστηριώδη οδηγό του. 'Οστόσο η ανάβαση ήταν τόσο δύσκολη, ώστε κόπηκε η άναπνοή του και στάθηκε, μία στιγμή.

— Δε σοβ τόλμας; κορόιδεψε η γρηά, και, σηκώνοντας τους ώμους, έπρόσθεσε:

— Νά σοβ πώ, σε λυκοβμαι! και αφού έρχεσαι για να βρης νερό από γαλάζιο διαμάντι, εγώ θα σοβ δώσω.

— Πώς, κυρία! έχετε λοιπόν;

— Νά δά! είμαι η μάγισσα του βουνού.

— 'Ω, κυρία! τότε σας παρακαλώ, δώστε μου γρήγορα.

— Έλα μαζί μου να σοβ δώσω.

'Αμέσως τότε ο Κρίτος θέλησε να πάη με τη γρηά, μά το ψυχρό χέρι του μαρμαρένιου ιππότη τον έκρατησε.

— Μά δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, εφώνασε ο βοσκός, πως αυτή η γρηά θέλει να σοβ δώση αυτό που ζητά; . . .

Και επειδή ο ιππότης ήθελε να τον βιάση να ξαναρχίση το ανέβασμα:

— 'Α μά πια! . . . είπε κι' έσκρωξε άποτομα το άγαλμα, που ξαφνιασμένο, έχασε την ισορροπία του, κύλισε κάτ' απ' το βουνό και χάθηκε στην άμμο ενός γειτονικού βάλτου.

'Ο Κρίτος ντράπηκε λίγο για το κά-

μωμά του. Και τώρα διατάζε ν' ακολουθήση τη μάγισσα.

— Πώς! κοροΰδεψε η γρηά, δε θέλεις να γίνης άντρας της Ζιλέττας;

— Τί θέλετε να πής;

— Νά δά! ο βασιλιάς υποσχέθηκε να δώση γυναίκα την κόρη του σε όποιον θα την γιάτρευε.

— Μόγιστε Θεέ! είναι δυνατό; εφώνασε ο Κρίτος, που για πρώτη φορά έφθασε ένα αίσθημα συμφρόντος να εισχωρήση στην καρδιά του.

'Οστόσο, βλέποντας την γρηά μάγισσα, ψιθύρισε:

— Και όμως, θα προτιμούσα να χωριστώ την ευτυχία μου σ' ένα λιγώτερο άποτρόπαιο πλάσμα. . .

Μά άμέσως έπρόσθεσε:

— Μπα! τί έχει να κινή το μέτο, αρκεί να φθάνη στο σκοπό.

Τότε, χωρίς διαταγμό, ακολούθησε τη μάγισσα, που είχε πη σ' ένα στενό δρόμο βουτισμένο στη σκιά.

'Η γρηά κούτσαινε τρομερά και τότε, χωρίς να το καταλάβη κι' ο ίδιος, ο βοσκός κανόνισε τόσο το βήμα του με το δικό της, ώστε άρχισε να κουτσίνη κι' αυτός και σιγά-σιγά τα πόδια του στράβωσαν πολύ.

'Εφθασαν έτσι μπροστά σε μία βαρειά πόρτα που την φύλαγε μία μεγάλη χελώνα.

— Για να μάς άνοιξη αυτή η πόρτα, είπε η μάγισσα στον Κρίτο, δεν έχεις παρά να πής: «Χελώνα, χελώνα, είμαι κι' εγώ σαν κι' εσένα!»

'Εκπληκτος, ο βοσκός επανέλαβε αυτή τη φράση και παρευθής το σώμα του έγγεινε στραβά και καμπούρικε, μά δεν το παρατήρησε.

'Οστόσο η χελώνα είχε άνοιξει την πόρτα ο βοσκός κι' η μάγισσα κατέβηκαν σε μία σκοτεινή σάλα, που είχε σχήμα λαβυρίνθου και όπου δε θ' άργούσαν να χάσουν το δρόμο τους, αν δεν παρουσιάζονταν μπροστά τους ένα φειδι.

Τότε, συμβουλευμένος απ' τη γρηά, ο Κρίτος είπε στο έρπετό:

— Φειδι, είμαι σαν κι' εσένα φειδι, γιατί σφουρίζω, σφουρίζω, σφουρίζω!

Και σφουρίζε τρεις φορές.

Την ίδια στιγμή η γλώσσα του μακρυσε κι' έγγεινε διαγαλωτή σαν του φειδιού. Μά ο Κρίτος δεν το παρατήρησε.

Το φειδι, τους άδηγήσε μέσα στο λαβυρίνθο κι' έφθασαν σ' ένα δάσος τόσο σκοτεινό και τόσο πυκνό, ώστε η μάγισσα κι' ο σύντροφός της θα χάνονταν, αν ένας λύκος δεν έβγαίνε να τους βοηθήση.

— Είμαι λύκος! χού! χού! τοσ' είπε ο Κρίτος και, παρευθής, απ' τη σιαγόνα του ξεπεταχθήκαν δυο μεγάλα δοντια λύκου, μά η μάγισσα δεν τον άφισε να το παρατηρήση.

('Επεται το τέλος)

Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΛΑΣΗΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Αγαπητοί μου

Ο περασμένο Σάββατο, μέσα στο δημοσιογραφικό του γραφείο, όπου είχε μεταφέρει το κρεβάτι της αρρώστιας του, πέθανε ο διευθυντής της «Ακροπόλεως» Βλάσης Γαβριηλίδης, ο μεγαλύτερος από τους «Ελληνες δημοσιογράφους».

Πρό σφραγισμένου περιόλου χρόνων, ήλθε από την πατρίδα του, την Κωνσταντινούπολη, όπου είχε αρχίσει το λαμπρό στάδιό του, για να το εξακολούθησε λαμπρότερα στην πρωτεύουσα του ελεύθερου Έλληνισμού. Μαζί μ' έναν άλλο Κωνσταντινουπολίτη συνάδελφό του, τον αλησμόνητο Κλεάνθη Τριαντάφυλλο, ίδρυσαν στις Αθήνας τον περίφημο «Ραμπάγα». Αλλά σε λίγο οι άχώριστοι χωρίστηκαν. Ο Κλεάνθης εξακολούθησε το «Ραμπάγα» του κι' ο Βλάσης ίδρυσε καινούργια «πολιτικοσατυρική» εφημερίδα, το «Μή Χάνεσαι». (Ο τίτλος είναι μια φράση που τη συνήθιζε ο τότε πρωθυπουργός Κουμουδούρος). Γρήγορα το «Μή Χάνεσαι» έγινε σοβαρή, καθημερινή εφημερίδα και μετωνομάστηκε «Ακρόπολις». Κι' αυτή ο Γαβριηλίδης εξακολούθησε να τη διευθύνει ως την ημέρα σχεδόν του θανάτου του.

Στις συγγενικές της «Ακροπόλεως» βρίσκεται συγκεντρωμένη όλη του η δημοσιογραφική εργασία, -εργασία τόσο μεγάλη, τόσο σπουδαία και με τέτοια επίδραση σ' όλο τον Έλληνισμό, τα τελευταία αυτά σαράντα χρόνια, ώστε να μην υπάρχει άλλη που να μπορεί να συγκριθεί μαζί της. Γιατί ο Βλάσης Γαβριηλίδης στάθηκε ένας μεγάλος καινοτόμος, ένας απόστολος, ένας ανακαινιστής. Αναγέννησε την Έλληνική δημοσιογραφία, από τον καιρό που ήλθε στις Αθήνας, και μαζί με τη δημοσιογραφία, αναγέννησε, μπορούμε να πούμε, και την Έλληνική κοινωνία. Όλες οι καινούργιες ιδέες, οι προοδευτικές, μπήκαν στον τόπο μας με το Βλάση Γαβριηλίδη. Από αυτόν υποστηρίχθηκαν, από αυτόν διαδόθηκαν, από αυτόν έγιναν ιδέες κοινές. Με άλλα λόγια, κάθε νεωτερισμός, κάθε πρόοδος που σημειώθηκε στην Ελλάδα από το 1880 κι' έπειτα, έχει την πηγή της στο πνεύμα του Γαβριηλίδη.

Ήταν εκείνο που λέμε «το πνεύμα της εποχής», ενσαρκωμένο σ' ένα δυνατό, εθελωτικό, θερμό, ενθουσιασμένο και πει-

σινότατο δημοσιογράφο. Ο Γαβριηλίδης έδωσε πάντα μπροστά. Πιο μπροστά και πιο μακριά απ' όσο μπορούσε να βλέπουν οι άλλοι. Άνοιξε τα μάτια. Στην πολιτική, στη φιλολογία, στην κοινωνική ζωή, σε όλα. Όπως κάθε νεωτεριστής, με τους νέους είχε πάντα να κάνει, και σ' αυτούς άπαιτείταν, κι' αυτούς προσηλύτιζε, κι' απ' αυτούς στρατολογούσε βοηθούς και συνεργάτες. Η «Ακρόπολις» του ήταν το σχολείο των Νέων. Από τον Ρέπουλη, που άρχισε το στάδιό του ως συντάκτης, αρχισυντάκτης κι' ένα καιρό διευθυντής της «Ακροπόλεως», έως το Σπύρο Μελά, από καί πέρασαν όλοι οι σύγχρονοι δημοσιογράφοι.

Κανείς δεν υπάρχει που να μην εμαθήτευσε κάτω απ' τον Γαβριηλίδη. Κι' όσοι δεν εργάσθηκαν ποτέ στην «Ακρόπολις», πάλε έμαθαν την τέχνη διαβάζοντας την. Ο Βλάσης Γαβριηλίδης στάθηκε ο μεγαλύτερος Διδάσκαλος.

Μία από τις πιο σημαντικές βέβαια προόδους που σημειώθηκαν στον τόπο μας από το 1880 κι' έπειτα, είναι η σχετική με τη γλώσσα. Μία επανάσταση εναντίον του σχολαστικισμού, που επικρατούσε προηγήτερα, μια προσπάθεια να κινηθεί, να ζωντανέψει η καθαρεύουσα με την εισαγωγή ζωντανών στοιχείων. Λαίπιν κι' αυτό ακόμα όφειλεται στην πρωτεβουλία του Γαβριηλίδη. Η καθαρεύουσα του «Μή Χάνεσαι» και της «Ακροπόλεως» ήταν εξ' αρχής πολύ διαφορετική από τη γλώσσα των πιο παλιών εφημερίδων. Οκτώ χρόνια πριν εμφανισθεί το «Ταξίδι» του Ψυχάρη, ο Γαβριηλίδης κι' οι νέοι του συνεργάτες δημοσιογράφοι σαν σε μια μικτή γλώσσα, σχεδόν δημοτική. Κι' όταν βγήκε ο Ψυχάρης με τη δημοτικιστική ιδέα, ο πρώτος δημοσιογράφος που την υποστήριξε μ' ενθουσιασμό, ήταν εκείνος που είχε αρχίσει προηγήτερα να την εφαρμόζει: ο Γαβριηλίδης.

Έτσι σε όλα, ο Γαβριηλίδης ήταν πάντα ο πρώτος. Καθαυτό ο άνθρωπος των νέων ιδεών, της μετάρρυθμίσσεως, της πρόοδου. Είπα παραπάνω «το πνεύμα της εποχής». Θα έλεγα ακόμα το καλό, το αγαθό πνεύμα. Γιατί άλλοι, επίσης δυστυχώς δυνατοί, είναι κάποτε το πονηρό πνεύμα, το Κακό. Πολεμούν κάθε καλή, κάθε φωτεινή ιδέα, κι' υποστηρίζουν τις κακές και τις σκοτεινές. Οδηγούν έτσι στο σκοτάδι, όπως οι καλοί στο φως, στη δυστυχία, όπως οι καλοί στην ευτυχία. Αλλά από κάθε άλλον της εποχής του περισσότερο, ο Βλάσης Γαβριηλίδης, ο δημοσιογράφος, ο διανοούμενος, σαν άνθρωπος της πέννας, ωδήγησε πάντα τον φως, στην πρόοδο, στον πολιτισμό, στην ευτυχία.

Τόσο δυνατός όσο και καλός, χρησιμοποίησε τη δύναμη του νου του και την καλωσύνη της καρδιάς του για να ευεργετήσει τους όμοιους του. Δεν γνωρίζω στον

κόσμο των διανοουμένων, μεγαλύτερο ευεργετή της Έλληνικής κοινωνίας από τον Βλάση Γαβριηλίδη. Μόνο τον έαυτό του δεν ήξερε να ευεργετήσει. Άλλοι δημοσιογράφοι έκαμαν περιουσίες, έκτησαν παλάτια. Ο Γαβριηλίδης έζησε και πέθανε πτωχός. Αυτό κερτुरεί την ολόψυχη άφραση του ανθρώπου σ' ένα υψηλό ηθικό, που δεν τον άφινε ποτέ να σκεφθεί τα ταπεινότερα. Αυτός είναι ο κληρονομός Μεγάλων Διδασκάλων, των Άποστόλων και των Ίδανιστών. Πλουτίζουν κι' ευτυχίζουν τους άλλους, αλλά αυτοί πεθαίνουν πτωχοί και κάποτε δυστυχισμένοι...

Σας αποτάσσομαι ΦΙΛΙΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'. (Συνέχεια)

Την ώρα που μ' έκαινε ο ύπνος, θυμήθηκα ένα λόγο που τον έλεγε συχνά ο Βιτάλης: «Η τύχη πηγαίνει σ' εκείνους που δεν την έχουν ανάγκη». Μία τόσο καλή είσπραξη ήταν βέβαια σημάδι πως από στιγμή σε στιγμή θα παρουσιάζονταν οι γονείς μου! Κι' είχα τόση πεποίθηση στα προαισθητά μου, ώστε την άλλη μέρα θα καθόμουν στο ξενόδοχείο, να τους περιμένω, αν ο Μαντίνας δεν με άναγκαζε να βγω έξω, να παίξω και να τραγουδήσω μαζί του. Έτσι και την ημέρα αυτή κερδίσαμε άλλα ένδεκα φράγκα.

«Αν δεν ήταν να κλουτήσουμε ει λίγο από τους γονείς σου, θα πλουτίκαμ μονάχοι μας, κι' αυτό θα ήταν πολύ πι ωραίο! είπε γελάοντας ο Μαντίνας.

Πέρασαν έτσι τρεις ημέρες χωρίς να παρουσιασθή κανείς και τίποτα. Κάθε φορά που ρωτούσα την ξενοδόχα, μου άπαντούσε στερεότυπα: «Κανένας δεν έζητησε το Μπαρμπερή κανένα γράμμα! Αλλά την τετάρτη ημέρα μου έδωσ' ένα γράμμα.

Ήταν η άπάντηση της μάννας Μπαρμπερίνας, ή καλύτερα, η άπάντηση που έβαλε να μου γράψουν, γιατί δεν ήξερα γράμματα.

Μου έλεγε πως είχε μάθει το θάνατο του άντρός της και πως λίγον καιρό προηγήτερα, είχε λάβει απ' αυτόν ένα γράμμα που μου το έστειλε, γιατί ενόμιζε πως μπορούσε να μου χρησιμεύσει, αφού είχε πληροφορίες για την οικογένειά μου.

Γρήγορα, γρήγορα! φώναζε ο Μαντίνας. Να διαβάσουμε το γράμμα του Μπαρμπερή!

Το άνοιξα με συγκίνηση και διάβασα:

«Αγαπητή μου γυναίκα, είμαι άρρωστος στο νοσοκομείο και φοβάμαι πως δεν θα ξανασηκωθώ. Αν είχα τη δύναμη, θα σου έγραφα πως με βοήθη αυτή η άρρώστια! μα δεν μπορώ, ούτε είναι ανάγκη, να γράψω πολλά, κι' έρχομαι εύθες στα σπουδαιότερα. Μάθε λοιπόν, πως αν δεν την γλυτώσω, έσύ πρέπει να γράψης στους κυρίους Γκρήθ και Γκέλλεϋ, Γκρήν-σκουέρ, Λίνκολν-ς-Ινν, στο Λονδίνο. Είναι οι δικηγόροι που επιφορτίσθηκαν να βρουν τον Ρεμψι. Να τους γράψης πως έσύ μόνο μπορείς να τους δώσης πληροφορίες για το παιδί, αλλά κοίταξε να σου πληρώσουν καλά τις πληροφορίες σου. Με τα χρήματα αυτά θα περάσης και σ' καλά γράμματα.

«Για να μάθης τώρα που βρίσκεται ο Ρεμψις, γράψε σε κάποιον κύρ-Πέτρο Άκκέν, πρώην κηπουρό, φυλακισμένο τώρα για χρέη στο Κλαύ, στο Παρίσι. Όλα σου τα γράμματα να σου τα γράψη ο παπας μας, γιατί σε τέτοια υπόθεση δεν πρέπει να έμπιστευθής τον τυχόντα. Και μην κάμης τίποτα, πριν μάθης το θανάτό μου.

«Σε φιλω για ύστερη φορά Μπαρμπερής.»

Δεν είχα καλά-καλά τελειώσει το διάβασμα, όταν ο Μαντίνας με άναγκαζε να βγω έξω, να παίξω και να τραγουδήσω μαζί του. Έτσι και την ημέρα αυτή κερδίσαμε άλλα ένδεκα φράγκα.

«Αν δεν ήταν να κλουτήσουμε ει από εσα είχα διαβάσει, ώστε κοιτάξα το Μαντίνα χωρίς να καταλάβω τί είπα.

—Μα αφού ο Μπαρμπερής γράφει, εξακολούθησε, πως Άγγλοι δικηγόροι επιφορτίσθηκαν να σε βρουν, θα κηπως και οι γονείς σου είναι Άγγλοι.

—Μά...

—Τι; σου κακοφαινεται που είναι Άγγλοι;

—Ναι. Ήθελα να είναι Γάλλοι, από την πατρίδα της Άλκας και των παιδιών.

—Κι' εγώ ήθελα να είναι Ίταλοί.

—Αν είμαι εμως Άγγλος, θα είμαι από την πατρίδα του Αρθούρου και της κυρίας Μιλλιγκαν. Πάλι καλά!

—Τι θα κη αν είσαι Άγγλος; Μα είσαι βεβαίως! Αν οι γονείς σου ήταν Γάλλοι, δεν θα άβαζαν Άγγλους να τους βρουν το παιδί που έχασαν στη Γαλλία! Κι' αφού είναι Άγγλοι, πρέπει να κάμω στην Άγγλία. Είναι ο καλύτερος τρόπος για να βρής τους γονείς σου, Ρεμψις μου!

—Να γράψω, καλύτερα, σ' αυτούς τους δικηγόρους; —Μα! Εύκολότερα συνονοείται κανείς μιλιόντας παρά γράφοντας. Από την ημέρα που ήλθαμε στο Παρίσι, μαζέψαμε 52 φράγκα! Ξοδέψαμε τα 9, μας μένουν 43. Φθάνουν και περισσεύουν για να κάμω στο Λονδίνο. Από τη Βουλώνη θα μπούμε σ' ένα πλοίο που θα μας πάη κατ' εύθεαν. Και δεν θα πληρώσουμε πολλά.

—Πώς το ξέρεις; Πήγες ποτέ στο Λονδίνο;

—Όχι! στο έμποροδείο εμως είχαμε δυο κλάουν που ήταν Άγγλοι. Πολύς φορές μου μιλήσαν για το Λονδίνο. Μ' έμαθαν μάλιστα και κάμποσα άγγλικά, για να μιλούμε χωρίς να καταλαβήνη η γρη-Γκασσόταινα, που ήταν μια περιεργη!.. Ένοιια σου κι' εγώ θα σε οδηγώ στο Λονδίνο.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ. ΠΕΤΡΟΣ ΧΡ. ΖΩΝΙΑΗΣ.

—Μά κι' εγώ έμαθα Άγγλικά με το Βιτάλη.

—Ναι, μα τρία χρόνια τώρα θα τα ξέχασες, ενώ εγώ τα θυμώμαι ακόμα, θα ίδης. Έπειτα, να σου πω την αλήθεια, θέλω να ρθώ μαζί σου σ' το Λονδίνο και γι' άλλο λόγο.

—Τι λόγο;

—Νά, αν οι γονείς σου έρχόνταν να σε βρουν σ' το Παρίσι, μπορούσε εξαίρετα να μη σ' αφήσουν να με πάρης μαζί σου! ενθ, άμα θα είμαι κι' εγώ σ' την Άγγλία, δεν θα με διώξουν.

Ο συλλογισμός αυτός μου φάνηκε κάπως προσβλητικός για τους γονείς μου! δεν ήταν εμως κι' ελως διόλου παράλογος. Υπήρχε δηλαδή και μια μικρή πιθανότης να γίνη έτσι, όπως έλεγε ο Μαντίνας! γι' αυτό και μόνο δέ-

χθηκα να πάω άμέσως σ' το Λονδίνο, και να κάω μαζί του.

—Φεύγουμε, του είπα.

—Έμπρός!

Σε δυο λεπτά οι σάκκοι μας δέθηκαν και κατεθήκαμε έτοιμοι να φύγουμε.

«Άμα μ' εδιδε με τα πράγματά μας, ή ξενοδόχα έβγαλε τις φωνές:

—Πώς! Ο μικρός κύριος φεύγει; (ο μικρός κύριος ήμουν εγώ). Δεν θα περιμένη λοιπόν τους γονείς του; Δεν θα κάμη καλά! γιατί οι γονείς του εδω πάντα θα ρχόνταν και θα βλεπαν μάλιστα και πόσο τον περιποιώμαστε.

Μά ή εύλογητία αυτή δεν μπορείς να με κρατήση, κι' αφού επλήρωσα το λογαριασμό μας, βγήκα σ' το δρόμο, όπου με περιέμεναν ο Μαντίνας κι' ο Κάπης.

—Δεν μπορώ να ξέρω τουλάχιστο που πάτε; μου φώναζε ή ξενοδόχα.

Αλήθεια, φρόνιμο ήταν να της αφήσω τη διεύθυνσή μου. Εγώρια και την έγραφα στο βιβλίο της.

—Σ' το Λονδίνο! έβγαλε πάλι τις φωνές ή γρηά. Δυο μωρόλια ολόμώναχα σ' το Λονδίνο! φοβερό!

Πριν φύγουμε για τη Βουλώνη, έπρεπε να κάμω ν' αποχαιρετήσουμε τον πατέρα.

Δεν ήταν θλιβερή αυτή ή επίσκεψη. Με μεγάλη του χαρά έμαθε ο πατέρας πως πήγα να βρω την εικόναειά μου, κι' εγώ πάλι, με μεγάλη ευχαρίστηση του υποσχέθηκα πως δεν θ' άργούσα να γυρίσω με τους γονείς μου για να τον βγάλω από τη φυλακή.

—Σ' το καλό, παιδί μου, και καλή τύχη! Αν δεν είναι να γυρίσης δυο γρήγορα λές, γράψε μου.

—Όχι, θα γυρίσω!

Την ημέρα εκείνη περπατήσαμε χωρίς να σταθούμε ως τη Μουσαέλλη, όπου κοιμηθήκαμε σ' ένα πιτζμα, γιατί έπρεπε να οικονομήσουμε τα λεπτά μας για το ταξίδι. Ο Μαντίνας έλεγε πως δεν θα έστοίχιζε πολύ! αλλά πόσο!..

Καθώς πηγαίναμε, μου μάθαινε άγγλικάς λέξεις, γιατί μια σκέψη μου είχε προξενήσει μεγάλη άνησυχία: «Αν οι γονείς μου δεν καταλαβαίνουν Γαλλικά, ούς Ίταλικά, πως θα μπορούσαμε να συνονοηθούμε; Κι' αυτό θα μ' άστενοχωρούσε πολύ. Τι θα λέγα σ' τ' αδελφία μου, αν είχα; Δεν θα μουν γι' αυτά σαν ξένος, αφού δεν θα μπορούσα να τους μιλώ; Όσες φορές συλλογίστηκα την επιστροφή μου σ' το πατρικό σπίτι, ποτέ δεν μου ήλθε ή ιδέα πως μπορούσα να βρεθώ μηπερδεμένος επειδή δεν θα ξέρα μια ξένη γλώσσα!

(Έπειτα συνέχεια)

είναι από τα πιο δύσκολα θέματα... — **Περικατός**. * Από το στρατιώτης και τις δικονομικές ιδέες ποιός θα μαντέψει τη Σαομένη Άβρα; — * **Μία σκηνή**. * Από τη ζωή των παιδιών. Πάντα μάρασαν' αυτό το είδος το ναμμάνα. — * Από τα Φιλάρα. Νοσημιώματα. — Πολύ καλές οι έμμερες μεταφράσεις του Άδρεως και του Σπερμιένου Λόρδου.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Οδόν ψευδώνυμον ηγνίσταται ή δυναιούται, αν δέν συνοδώνται από το δικαιώματος; δρ. 2. Τα έγκρινόμενα ή ανακρινόμενα ίσχυουν μεχρι της 30 Νοεμβρίου 1930. * Όσα συνοδώνται από Α άνηκον εις άγρία, και δού από Κ εις κορβια.]
Νέα Ψευδώνυμα: Περσός, ά. (ΣΤ). Χουσομαλλοθια των Σπακιών, κ. (ΜΒ). Δεοντιάς, χ. (ΒΚ). Πισροτάκι, ά. (ΔΚ). Ζουζέλι κ. (ΑΡ). Θαλασσια Νύμφη, κ. (ΧΜ). Μίγας Άγρωσος, ά. (ΓΡ). * Ηρωσ τοβ Σικρά, ά. (ΓΤ). * Ηρα, κ. * **Ανανέωσις Ψευδωνύμων**: * **Ατροβριτος Χειμάρρα**, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Διά 1 έτος 8 το πολύ προσέως λεπτά 50 δια τάς κριτικόν 10 λέξια ή λέξις **Μ. Μ. επιθυμούμεν να ανταλλάξουν**: το Τραγοδι της Ένωσης με Κυματί. Κνωολ., Γοργόφρ. Νίκηη. * **Ιδαώδ. Καρδ.** — ό * **Ανδρωσος με Τησλ. Νεόν.** Τεελ. * **Ατογγ.** Παρωδ Δουλ. — ό * **Ατροβριτος Θαλασσομάχος με Φαγιαδ. Ναυτιλ.** Κυριας. * **Ακτην. Γισοει.** — ό Στενογιάς τοβ Δάσους με Πακίς Ανδών. * **Ατροβ. Πωρωδ.** Αιολών. — το Κόμα τοβ Αγαίου με Κιού. Τριαντάφ. * **Βεατρολί.** * **Ανθισμ.** Αμυθάλ. — ή Μελαγχολική Νηοισκοπούλα με Κεοαίλη. * **Ελάτη.** Έραστ. τ. Φύσ. Ρεψβ. Ψυχη. Γαλανό Κόμα. — ή Περουζι με Σεπ. Δορ. * **Μακεδ.** * **Ιδαώδ.** Σμυρ. * **Δοκτα.** * **Ανεμών.** Τόσκαν. Πόμοζο. * **Αρδάνταη.** Κνθέρ. — ό Φόδος Δεβάνης με Σαλαμα. Παύλιαν. * **Ακην.** — ό Στε Ραβεγγά με Στρατηλ. τ. * **Ελλάη.** Μεσοση. * **Ακτην. Σεπ. Λόρδ.** — ό * **Ηρωσ τοβ Σικρά με Παϊδέ τ. Ρούμ.** * **Σανθην** * **Ελληνην.** * **Σανθην Μαθησ.** — ή Δοίνα με Κόντε Κουρδού. * **Σακαύ τ. Δεοβ.** * **Σεπ. Λόρδ.** * **Ανταλοσί.** * **Ρεζενά.** * **Αραπάκι.** Διαβολικός. Γαπωνέζον.

Η Διδάκτεια ασπάζεσται τους φίλους της: **Ναφέλην** (έχογο το γράμμα σου! το έδειξα τού κ. Φαίδωνας κ' ενθουσιασθήκα: μου έπιε δε ότι ό καθήγητής σου δέν έχει άδικο: άντι κριτικά μαλλιά, καλύτερα δέταν διακτικά' αλλά για το κοιτάξω, έτσι το γράφουν τώρα γιατί το θεωρού το ίδιο με το καθυατο κοιτάξω, που σημαίνει βάξω τις δριθείς να κωρνιασούν και που κατόπι καθήνησε να σημαίνει θεωρώ, παρατηρώ, βλέπω.) * **Σμυρναϊκή** * **Ελάδα**, (τά έλαδα, όλα, γράφε μου) * **Ανδρωσπον** (ό κ. Σ. έδιδάσκει το γράμμα σου, αλλά δέν συμφωνεί' αυτό είναι ίσως έν από τά κακά, τά μειονεκτήματα του νεοτερισμού' αλλά τά καλά του είναι περισσότερο και γενικότερα) **Ν, Φ, Τ**. (αυτοί που βλέπεισ συγχρότερα κομμάτια τους στη Σελίδα, στέλλουν παλλά και είναι δια άραία διακρισίεις δέν κόμωμ. βάξω ήτι μου άρσει κ' άδιαφοροί τίνες είναι) * **Σελρον** (άριστοτα τον το γράμμα' πολύ όρθή και λεπτή

ή παρατήρησή σου, ότι σεδ' κείρωνικό σούλ' ή καθαρευούσα ύπερτερεί' ή Ροίθης δέν παραλογίζεσαι, ήχι' του άρσειε κάποτε να παραδοξολογή και ναστεινεται' ώστε μήν τά παίρνης τοίς μετρητοίς) * **Ιω. Σ. Κουτα**. (δέν τον βρήκες καλά) * **Πισσι-Παρις** (έλαδα, ευχαριστώ για όσα μου γράφεις, χαίρω που έγεινες καλά άραία ή επιστολή σου) * **Φάτον** * **Ατογγ** (έδειξα το γράμμα σου σταν κ. Σ. που ευχαριστήθηκε πάρα πολύ.) * **Ενδοση Λεοντίου** (έλαδα, ευχαριστώ εις το προηγ. φύλλον έξηγώ τον Ίνδικόν Γρίφον) * **Βεν. Σαρ.** (έχε, το λέει ό 'Οδηγός) * **Τσελλόν Παληάσση** (τά έστειλα' θά έλας) * **Περωζι** (έλαδα, ευχαριστώ, έστειλα) * **Γοργόφρον τον Ε.** (δέν ξερω άκόμη' μάλλον θά προκηρυχθ' και Β.) * **Μαγικόν Σελν.** (έστειλα κ' ευχαριστώ για την άγάπη) * **Κων. Γ. Η.** (έστειλα του 1902) * **Τζένν.** * **Στενογιάς τοβ Δάσους.** * **Ατροβριτον Θαλασσομάχορ.** * **Βολιανάκι** κτλ. κτλ. * **Όνδερική Κυνηγόν.** * **Ενδοση Κνωοβλενον.** * **Ιδαώδη Καρδιάν.** * **Νύμφην τοβ Δάσους.** * **Αναστασίον.** * **Χ. Αέλληη.** * **Ιωάν.** * **Απ. Κυμ.** * **Μαυρομάταν** (έλαδα, ευχαριστώ.) * **Όμηρορ.** * **Μίσιωη.** * **Χουσομαλλοθια των Σπακιών** (έστειλα).

Είς όσας επιστολάς έλαδα μετά την 11 'Απριλίου, δαπάνησω εις τό προσχεύς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια του 187ου Διαγωνισμού Λύσεων Μαρτίου — Μαΐου. Αι λύσεις δευτά μέχρι της 18ης 'Ιουνίου, αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης έσ' όσον δέν έπ' έχουν άνομη δημοσιεύθη. Όσας και τών προηγουμένων φυλλαδίων.]

281. Λεξιγέριος
* **Αν σύνδεσμον ένωσης**
Με νήσο, — για φαντάσου!
Δοματικός άρχισι.
Θά πεταχθί μπροστά σου.
* **Έστειλή υπό τοβ 'Ηλιου**
282. Μεταγραμματισμός
* **Άρχισι** μένει μυθικός
* **Άλλάξει** το λαιμό του
Και γίνεται πολύ κακός...
Φωνέει στο θυμό του!
* **Έστειλή υπό τοβ Αιτωλού**
283. Τονήγριος
* **Ένός Κράτους** της Ειρώπης
* **Αν ό τόνος** καταβήσιν
στη Μικραδονία πόλις
Φθάνει ταύτα να φωνή.
* **Έστειλή υπό τοβ Κυπριακού Άσχερος**
284. Αίνιγμα
* **Ανθρωπος** δέν είναι, λύται,
Όσο ζω, — στήν τιμή μου!
Την καρδιά μου για να βρήτε.
Ψάξτε στήν κεφαλή μου.
(* **Έκ τοβ Γαλλικού**)
* **Έστειλή υπό Γόγυου** του Παριζιάνου

285. Γωνία
+ **** = Άρχ. Στρατηγός.
* + **** = Δένδρον.
** + **** = Πόλις της Μικεδον.
* + **** = Κράτος Ευρωπαϊκόν.
+ **** = Ποταμός της Άρρις.
Οι σταυροί Ρωμαίος Αυτοκράτωρ.
* **Έστειλή υπό τ' Βωροσ τ.** * **Βιθεσσερ.**
286. Κεπιτογραφικόν
1234567890 = Μυθικόν κείρον.
252362 = Χώρα της Άσίας.
39432190 = Ζών άγριον.
4390 = Έξόγκωμα.
5948 = Γυνή τ. Η. Γραφή.
6180090 = Ποταμός.
74002 = Πόλις.
826590 = Πρόσθημα.
9452790 = Πλανήτης.
0432560 = Άρχαία πόλις.

* **Έστειλή υπό τοβ Κλέρεσκο Βάλι**
287—291. Μαγικόν Γρίφωμα
Τη ανταλλαγή ενός γράμματος έπίστη; των κάτωθι λέξιων δι' ενός άλλου, πάντως του αυτού, να σχηματισθών άνευ αναγραμματισμού έλλαν τόσαι λέξις:

292. Έπιγραφή
Τ Κ Σ Ι Ο Π Ο
Γ Κ
Ν Τ Α
Τ Α Ι Α Κ Α Α

Ζητείται ή άνάγνωσις της Έπιγραφής ταύτης.

* **Έστειλή υπό τοβ Μικέσο Λαοβίου.**

293. Ποιμήν Άπροστιχίς

Τά πρώτον της πρώτης των κάτωθι ζητούμενων λέξων, τό δεύτερον της δεύτερας, τό τρίτον της τρίτης και όβτω καθέτης αποτελούν διάσηρον γυναικα της αρχαιότητος:

1, Έγυλιμα. 2, Βισιλεύς της Άρτινης. 3, Όμηρικη βασίλειπας. 4, Αίφος της Ρώμης. 5, Μήνηρ ήρωος.

* **Έστειλή υπό της Δένας**

294. Μικρόν

κ - ε α - γ - ι ο - π - ο - σ - τ - α - υ - ο - ς
* **Έστειλή υπό τοβ Όμηρον**

295. Γρίφος

τόν τον λι λι
τόν τον ια λι λι
τόν τον λι λι λι
* **Έστειλή υπό Ο. Κουμοκέτογλου**

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Δοκησ. τ. φύλλου 6.

(77. Ίταλία (ήντα, ίταία). — 78. Αάντης (Δν, ης.) — 79. Ίνδιον-Ίνδον. — 80. Έλαφος-ελαφρός. — 81. Τά δέντρα σεδ' φάλασσα.
82. Α Ι Σ Ω Π Ο Σ 83. Ί δ ο θ ή Ρ ό
Α Τ Ι δ ο ς, Ι δ ο ς και
Σ Α Μ Ο Υ Η Λ τ ο π ή η μ α
Ο Χ Η Η (Η άνάγνωσις έμ
Π Τ Υ Χ Ι Ο Ν έκ τών άνω και
Ο Η Ο Ο τών κάτω ένωλ.
Σ Ι Α Η Ν Ο Σ λέξ.) — 84. ΠΟΛΥ-
ΝΗΣΙΑ (Όσοός,
ήλιος, θάνα, νήσσα, ήλιος, σπία, 'Ια-
φός, Άσος). — 85. ΠΑΛΑΜΗΝΗΣ (ΠΑ-
φός, Καλλμα, ΣαλέΜΗ, Άρστέλ-
ΔΗΣ). — 86. Έ γ τ ο ύ τ ω γ ι ν α. (έν
τού τών ι κα)

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομηταί παρακαλούνται να δηλώσουν άμέσως την νέαν τον διεύθυνσιν εις τά Γραφείον μας, άποστέλλοτες και 1 δραχμήν διά την έκτύπωσιν της νέας ταυίας. * Άλλως δέν εδυνόμοθα διά την απόλειαν των φυλλαδίων των.

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΒΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Της Α' Περιόδου (1879—1898)
από του; έκδοθέντας 24 τόμοις υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξής δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος και 24ος. * Έκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικός δε άποστέλλομενος δραχ. 5,30 διά το 'Εσωτερικόν και δε. 5,60 διά το 'Εξωτερικόν.
Της Β' Περιόδου (1894—1919)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 26 έν όλω. — Έκαστος τόμος άρραφος δε. 15 και ορισμένοσ δε. 17. Ταχυδρομικώ τέλη έκάστου τόμου προσθέντα εις τάς άνω τιμάς: Διά το 'Εσωτερικόν λεπτά 50 δ άρραφος και δε. 1,50 ο ορισμένοσ, διά δε το 'Εξωτερικόν δε. 1,50 εις άρραφος εις ορισμένοσ.

Β ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ
Ο Άγγελος της Άγάπης με (10 εικόνες) δε. 8 και ταχυδρομ. δε. 9
Τό Όμμα τοβ Φόδου (με 20 εικόνες) δε. 6 και ταχυδ. 6,50
Η Μούσα των Παιδών (ποικίματα) δραχ. 3 και ταχυδ. 3,50
Παιδικόν Πνεύμα (3 τομίδες) έκαστον δε. 0,50 και ταχυδ. 0,55
Πρόσ ό Νικου (με 24 εικόνες) δε. 6 και ταχυδ. δε. 6,50
Ο Πυρροπόλης (με 24 εικόνες) δε. 6 και ταχυδ. δε. 6,50

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διά 1 έτος 10 το πολύ λέξιες με από σπουδαία δε. 2 (5 ελάχιστος όρος.) Πέρα των 10 λέξ. 20 λεπτά λέξις, με σπουδαί σπουδαία λεπ. 30 και με κερφαλαία λεπ. 1 * Ό κωρισός στίχος δε. 1.]

(Κ'—168)
Α ΡΑΠΑΚΙ, ΤΑΚΙ, ΔΟΧΤΙΡΑ, ΓΑΛΛΑ ΣΕΙΑΚΙ, ΤΣΙ, ΛΑΗΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ, ευχαριστώ θερμάς για τις ευχές σας. **ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΙ** (Κ'—167)
Κόρη της Άρσίθης, της έκτα σπιά γερά, ε;
ΠΑΡΟΡΑΤΑ, ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΛΜ (Κ'—168)
Πανελλήνιος Έπίς, Ανακηθισ Δευτέρα, για το σκληρό χαμό τη άγαπημένης σας γιαγιάς όλοθερμα σιλ λυπητήρια. **Δεινός Σκοπετή** (Κ'—169)
Μ αδυτοπούλα, Αιγοποταμίτη, άκατα λάσσομεν κερσ-ποστάλ; **Δεινός Σκοπετή** (Κ'—170)
Γάννη Άθήνη, περρόδιον έστειλ ίδιον σας δέν έλαδα. * **Ουρόλενη Άσροδί** (Κ'—171)
Τόσσα, τί γίνεται ή συνομιλήσ μου βράστηκ ή ψήσθηκ; * **Ουρόλενη Άσροδί** (Κ'—172)
Καίσαρ Άδρονσε, τίποτα για; έξηγηθήτε, παρακαλώ. **Βαρύς της Έλευθέρια**